

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 3

April 1972

Årgång 3

INNEHÅLL:

Vi väntar våren
Ur våra Mästares liv och lära berättad av Gulli Bergvall
De mänskliga krafterna
3) Skaparkraften
Naturen och det Gudomliga
Forna tiders folk; Tidigare rotraser
Att tolka symbolens språk
Djuren - Människan
Gralens innebörd

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND
Möregatan 8, 1 tr.ned
Stockholm
tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning hos Gralens vaktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas, pris Kr.1:50

VI VÄNTAR VÅREN

När solen lyser över de snöiga fälten och istapparna droppar sitt dropp-dropp, då känner vi på nytt hoppet stiga inom oss. Vi väntar på det nya, som vi vet skall komma. Och vi ställer in oss på uppfyllda förhoppningar.

När vi ser oss omkring i världen finner vi att ingenting är som det borde vara, men det hör till sinnets tjusande egenskaper att ändå tro att det skall bli bra. Det är denna tro som håller oss uppe, vi som inte nöjer oss med att blunda och ingenting se av nöden och lidandet. Vi har rätt att se ljust på tingen, för hur omöjligt det än låter, är det dock så att mörkret skall skingras och dimmolnen vika undan och en ny sol lysa över världen.

Många säger att det är långt dit, en tung väg har vi att vandra innan den dagen går upp och drömmen blir verklighet. Men varför måste vi tro så? Händelserna avlöser varandra snabbare än någonsin, nya tänkesätt tar form i massan och blir till omvälvande rörelser i tiden. När lidandet nått sin kulmen, när botten är uppnådd, då vändes blicken mot ljuset, då mäktar vi inte hata längre, då lär sig människan att ge istället för att ta, att glömma lidna oförrätter för glädjen i att känna andras vänliga tankar strömma emot sig. Erfarenheten kommer att säga henne att ju mer hon ger av kärlek, dess mer får hon ta emot.

Det är den stora omvandlingen av människosinnet vi väntar på, och som vi tror på, när alla knoppar brister om våren, när vintern lämnat rum för allt spirande liv. Att leva det är att tro på alla förutsägelser om en förändrad sinnets jämvikt. Vårt nya släkte danar denna människotyp, som växer upp på resterna av det gamla, det utdöende, penninghungriga, det luciferiska, makten i vårt väsen som skall förpassas ut ur världen. Som fria varelser skall vi leva i en fri värld, renad från alla de förstörelsemedel som hotar göra vår jord till en öken och våra vattendrag till stinkande pölar. Vi har vaknat upp, och vår rengöringsiver skall också gälla våra egna sinnen. När våren kommer öppnas våra ögon och ger oss klarsyn, och så kan vi tro på livet och framtiden.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall (orts.)

Spalding och hans kamrater hade knappt hunnit bli inkvarterade i ett av de hus, som var sammanbyggda med muren, förrän ännu en av de amerikanska grupperna anlände. Tillsammans med Emil, hans syster och svåger och deras son och dotter gick de alla upp på taket. Solen hade just gått ned och i aftonglöden blickade de hänfödda ut över det omgivande landskapet - en bred sänka mellan höga snötäckta berg. Flera strömmar kom fram ur djupa klyftor i bergen och förenade sig med det större vattendraget, innan detta kastade sig utför stupet och bildade det höga fall, vid vars fot vägen ledde upp till denna by på platån. Det större vattendraget kom före sammanflödet ut ur en högre upp belägen kanjon, över vars sidor mindre strömmar kastade sig ner i forsar och fall. Det flöt bara ett hundratal meter fram över platån, innan det nådde stupet och nästa kanjon.

Muren som skyddande omgav byn var sammanbyggd på en sida med en hög, utskjutande bergvägg och löpte ända fram till vattenfallet.

Medan de talade med varandra på taket om byns lättförsvarade läge, förnam amerikanerna en underström av glädjefull spänning under de andras ord, och Emils syster berättade då, att de väntade besök av sin mor samma kväll. Hon sa:

"Vi är så lyckliga så vi vet inte till oss, för vi älskar vår mor så. Vi älskar alla dem högt, som har gått vidare till högre insikt, därför att de är fina och ädla och hjälpsamma, men vår egen mor är så underbar och älskansvärd, så hjälpsam och kärleksfull att vi måste älska henne oändligt mycket mer. Dessutom är vi av hennes kött och blod. Vi vet att ni kommer att tycka lika mycket om henne som vi."

Amerikanerna frågade hur ofta hon besökte dem och fick veta, att hon alltid kom när de behövde henne men att hon var så upptagen av sitt arbete att hon självmant kom bara två gånger om året. Detta var det ena av hennes besök för i år. Hon skulle stanna en vecka, och de var överlyckliga.

Skymningen föll och snart satt de fullständigt tysta på taket. Så hördes ett lätt ljud som av fågelvingar, och de tyckte sig se ett dimmoln på ena sidan av taket. Dimman tog hastigt form och där stod en underbart vacker kvinnlig gestalt, som utstrålade ett ljus så intensivt, att deras ögon knappast kunde uthärda det. Detta var modern, och familjen skyndade emot henne med öppna armar. Hon blev sedan föreställd för amerikanerna och sa till dem:

"O, ni är våra kära bröder från det avlägsna Amerika. Jag är så glad att få välkomna er till vårt land. Våra hjärtan omfatta alla, och om folk bara ville, så skulle vi sträcka ut armarna och omfatta alla, så som jag nu har omfamnat dem jag kallar mina. För egentligen är vi en enda stor familj, söner till samma Fader Moder Gud. Varför kan vi då inte alla mötas som bröder?"

Kvällen var kylig, men detta kvinnliga väsen utstrålade en värme, som förtog all kyla. Luften tycktes också med ens fylld av underbar blomsterdoft. När de sedan alla gick ner från taket, tyckte amerikanerna att deras fötter inte vidrörde trappstegen.

Under den samvaro som sedan följde fick de veta, att modern var mer än sju hundra år gammal och att hon hade levat på jorden i sex hundra år. Det visade sig också, att hon visste allt om amerikanerna och deras familjer, visste vilka länder de besökt, vad de hade uträttat och vad de hade gjort fel.

Innan de skildes åt för natten inbjöds amerikanerna att delta i en stor fest, som skulle äga rum i byn nästa kväll.

Dagen därpå vid middagstid hade samtliga amerikanska grupper anlänt. De tillbringade eftermiddagen med att jämföra och kolla sina anteckningar och fann, att alla tidsuppgifter stämde på pricken. Sedan gick de till samlingslokalen och fann där ungefär tre hundra människor - män, kvinnor och barn - som satt bänkade vid långa bord, dukade med fint vitt linne, porslin och silver för en stor bankett.

Amerikanerna slog sig ner på för dem reserverade platser. Endast ett enda svagt ljus brann i salen. En stund satt de alla försänkta i djup tystnad, och plötsligt fyllde ett svagt ljus långsamt hela salen. Ljuset blev allt starkare och starkare, tills festsalen var upplyst liksom av tusentals skickligt dolda lampor. Efteråt fick de veta, att byn helt saknade elektriskt ljus.

De satt åter en stund i djup tystnad. En dimma föreföll att bildas i salen. Så kom ett ljud som av fågelvingar - det klarnade, och där stod, på olika håll i salen, Emils mor och elva andra, nio män och tre kvinnor. Spalding skriver: "Ord kan inte beskriva den strålande skönheten i denna scen. När jag säger, att de liknade en grupp änglar - fast de inte hade några vingar - så överdriver jag inte. Ett ögonblick stod de alldeles stilla med böjda huvuden och väntade. Så hördes sång från osynliga sångare. Jag visste, att det fanns himmelsk musik men hade aldrig hört sådan förrän den kvällen."

Mot slutet av sången gick de tolv nyss anlända till sina platser, och när de slagit sig ner upprepades samma sak på nytt. Dimma fyllde rummet - det klarnade, och där stod tolv nya väsen, däribland den kosmiske besökare som Spaldings grupp tidigare lärt känna. Så följde återigen sång av samma underbara slag.

För tredje gången upprepades samma sak, och tretton nya besökare anlände. Och det var som om tusentals väsen sjöng med en och samma stämma en sång så full av glädje, att den vidrörde deras allra innersta och lyfte dem upp så högt, att de tyckte sig förlora all kontakt med jorden.

En av de sist anlända var ett strålande skönt kvinnligt väsen. Hon satte sig vid amerikanernas bord, och de kunde knappt ta sina blickar ifrån henne. De märkte att alla de trettiosju anlända utstrålade ett eget ljus, och omkring huvudet på henne, som satt vid deras bord, lyfte en underbar gloria.

När alla hade tagit plats, höll man en stunds tystnad, och sedan utbrast alla de församlade i en jublande sång ledd av de trettiosju, som nyss hade anlänt. Sedan reste sig det vackra kvinnliga väsendet vid amerikanernas bord och höll ut sina händer. På dem låg en liten brödle. Alla de trettiosex andra nykomna gick fram och mottog, var och en, ur hennes hand ett likadant bröd, som de fördelade bland de församlade. När alla fått sitt, var brödlevarna ändå lika stora.

Det vackra kvinnliga väsendet sa till amerikanerna:

"Vet ni inte att Kristus finns inom er och i alla? Vet ni inte att er kropp är ren, fullkomlig, ung, vacker, gudomlig? Vet ni inte, att Gud skapade er till sin bild och avbild och gav er herravälde över alla ting? Ni är själva alltid Kristus, Guds fullkomlige son, Guds enfödde son, i vilken Fadern-Modern finner behag. Ni är rena, fullkomliga, heliga, gudomliga, goda, ett med Gud, och varje barn har rätt att göra anspråk på detta sonskap, denna gudomlighet."

Maträtterna kom in i stora behållare, som plötsligt bara stod på bordet framför det kvinnliga väsendet, liksom ditställda av osynliga händer. Hon tog av locken, la upp maten på tallrikar och lät skicka runt till alla.

Under måltiden frågade amerikanerna henne, vad hon ansåg vara den största egenskapen hos Gud. Hon svarade utan ett ögonblicks tvekan: "Kärlek." Och hon fortsatte:

"Livets träd står mitt i Guds paradiset, i djupet av vår egen själ, och den rika överflödande frukten, som växer och där mognar till största och mest livgivande fullkomning, är Kärleken. Kärlek har av dem som förstår dess sanna innebörd, definierats som det största som finns i världen. Jag skulle vilja tillägga, att det är den största helande kraften i världen. Kärleken tillfredsställer människohjärtats alla behov. Kärlekens gudomliga princip kan ta bort all sorg, all ohälsa, alla svårigheter och alla brister, som hemsöker människan. Med rätt förståelse och användning av kärleken kan, tack vare dess fina och obegränsade inflytande, världen bli helad från sina sår och det himmelska medlidandets mantel breda sig över mänsklighetens disharmoni, okunnighet och felaktiga handlande. Kärleken söker människohjärtats ofruktbara trakter, livets ödemarker, berör dem med till synes magisk verkan och frigör mänskligheten och omvandlar världen. Kärleken är Gud, evig, gränslös, oföränderlig, och den räcker bortom allt synligt in i det oändliga. Kärleken följer sin egen lag, utför sitt fullkomliga verk och uppenbarar Kristus i människosjälen. Kärleken söker alltid en väg att flöda in i människans själ för att där utgjuta sig såsom allt gott. Om den inte störs av människans oriktiga och disharmoniska tänkande, flödar Guds eviga och oföränderliga ström av Kärlek ständigt vidare och för med sig ut i den stora universella glömskans hav allt vad disharmoni och fulhet heter, allt som förstör människans frid.

Kärlek är andens fullkomliga frukt, den för nationerna närmare varandra och ger fred och framsteg åt världen. Den är själva pulsen i världen, universums hjärta som slår. Och mänskligheten måste laddas upp med denna kärleks ström från det allestädes närvarande Livet, om den skall kunna utföra Jesu verk."

Forts. i nästa nr.

DE MÄNSKLIGA KRAFTERNA

3) SKAPARKRAFTEN

(Forts.fr.föreg.nr)

Konstnären skapar i glädjefylld tro på livets mening, diktaren och musikern låter orden och tonerna ge uttryck åt den skaparlycka som hör livet till. Det är en drift hos allt liv att vilja se det handen och tanken åstadkommer växa fram och ta gestalt. Modern trycker sitt nyfödda barn till sitt hjärta i fröjd över att liv har skapats ur hennes väsen. Samma lyckokänsla genomströmmar dem alla och fyller sinnet med ro.

Den late, den overksamme betraktar vi med olust såsom en vilken inget berättigande har i tillvaron, kanske vi kan säga att han balanserar rytmen i det pulserande livet, åstadkommer rätt balans mellan arbetsiver och sysslolöshet. När den skapande kraften ebbar ut inträder vilans tid, som fylls med nya planer på fortsatt arbete. Så växlar tiden för verksamhet och tiden för vila och rytmen ger glädjefylld frid åt sinnet.

Detta är liv, utveckling. Ett mål finns för varje skapande längtan, det gäller att lära förstå hur utstakandet av livsmålet rätt bör utformas. Om drömmen om det färdiga resultatet utmålas i ett framvisande av det egna Jagets upphöjelse i skrytsamma rikedomar, då är lyckan av ringa värde, men blir det själviska bortglömt och målsättningen allas lycka i en bättre värld, då är vi på väg in i det lyckorike, som vi alla innerst längtar efter.

Om det vi skapar kommer till utan tanke på vinst i överflödande penningars värde, då har vi övervunnit. Finansvärldens vilddjur, så livligt skildrat i Johannes Uppenbarelseboken, är då slaget till marken och kan inte resa sina huvuden på nytt. Definitivt har vi segrat, och detta är just vad den nya tiden väntar av oss. Den tredje av de mänskliga krafterna, skaparkraften, skall bringa detta till fullbordan. Glädjen i att skapa framträder så, den äkta, den sanna glädjen, den som inte ser till sitt.

Så skapas allt levande fram av våra andemakter på höga plan. Lyckan av att erfara den skapande förmågan ger dem den frid som vi hör beskrivas när våra Mästare kommer på tal, dessa som vi numera kan få möta och lära känna genom berättelser eller genom egna kontakter slutna över etervärldens nyöppnade linjer för sådan kommunikering.

De kan berätta för oss hur skapandets glädje förnimmes. Samma glädje kommer också vi att förnimma när vi tagit upp det de har att bjuda oss. Nya material väntar på att få tas i bruk, de har redan kommit oss tillhanda, ämnen som villigt formar sig efter vår önskan. Etern har trängt in i vår värld som ett nytt element, snabbare i rytm än de vi är vana att handskas med. Den genomtränger de övriga, så som luft genomtränger vatten och jord, och så som vatten fyller elementet jord.

Vi har tagit upp det till användning, utexperimenterat några av dess möjligheter. Plasma är namnet på det som åstadkommits och erövringen av detta ämne skall föra oss långt. Men först må vi lära oss omintetgöra skadeverkningarna av de rester som lämnas kvar vid framställningen av alla nyttoföremål. När detta har skett kan vi gå vidare och finna nya kombinationer.

Vår värld är stadd i intensiv utveckling. Vi ser mycket därav som skadegörande, därför att den mänskliga självhävdelsen inte lärts ge vika för broderskap och samarbete. Men det hon inte godvilligt

vill lära blir hon tvingad till. Under lidande får den vissheten bibringas henne att självisk vinningslystnad är tillbakagång för henne själv, likaväl som för andra, och när villighet att offra vuxit fram, kommer världen att renas från de skadegörande verkningarna av industriernas utsläpp i våra vattendrag. Det finns medel att rena världen, det är elementet eter i dess rena form, sådant det tränger in från de kosmiska världarna, och när rätta insatser göres för denna rening, då är vi färdiga att lämna den låga människans ståndpunkt och kan träda fram som riktiga människor.

I anslutning till ovanstående citeras här en passus ur: "DE OMÖJLIGA MÖJLIGHETERNAS PLANET" av PAUWELS/BERGIER, övers. Roland ADLERBERTH:

Men om det alltså finns tre aggregationstillstånd för materien, varför skulle det då inte också kunna finnas ett fjärde? Den frågan har alltsedan van Helmots tid sysselsatt många forskare, framför allt William Crookes, som levde och verkade mot 1800-talets slut. Crookes togs inte riktigt på allvar av sina kolleger, eftersom han också intresserade sig för levitation, telepati och spiritism. Och dock hade han alldeles rätt i sina aningar: det finns faktiskt ett fjärde aggregationstillstånd, där materien är ännu mer gasformig än i det gasformiga tillståndet. Detta fjärde tillstånd kallas plasma. Den sortens plasma har emellertid ingenting med vårt blodplasma att göra.

I en normal gas består materien av stabila molekyler eller atomer. I plasmat har atomerna berövats en del av sina elektroner; materien är joniserad, som uttrycket lyder. Plasma består alltså av vanliga molekyler och atomer, joniserade molekyler och atomer och fria elektroner. Men var går då gränsen mellan gas och plasma? Det finns helt enkelt inga klara gränser. Fysikern använder beteckningen plasma om en mera avsevärd del av atomerna har blivit av med elektroner (med en "avsevärd del" menas på fysikaliskt språk 10^{10} till 10^{20} joner per kubikcentimeter).

I EN SYN SÅG JAG ...

av GULLI BERGVALL:

I en syn såg jag solkoronan som gloria kring ett huvud. Endast antytt var detta huvud - en kontur. Kanske var det så mäktigt i sin skönhet, att jag inte uthärdat dess anblick. Men solkoronan såg jag.

Jag såg de lysande flammorna, som slog ut i rymden - protuberansernas starka och sköna kaskader - genomlysta substanser i ständigt och skimrande rörelse - kraft av så oerhörd dignitet att den helt var ljus. Och i centrum av allt detta: konturen av ett huvud, en antydning till ett ansikte.

Till vilken sfär är jag förflyttad? Här gäller ej längre stort eller smått. Solen är fästad som en gloria kring ett huvud, och människors mått är av intet värde.

Vem är då Han, som bär solen som gloria? Han, som är krönt med solkoronan? Han, vars ansikte jag kanske inte uthärdar att se?

Bävande viskar jag inom mig namnet.

NATUREN OCH DET GUDOMLIGA

Många ting söndrar i våra dagar blicken för det rätlinjiga, det omkullrunkligt rätta och sanna, men om viljan till rättskaffenhet finns inom oss, då skall vi ledas till ett rätt framförande av det vi vill meddela vår nästa. Så är fallet när det gäller att låta våra medmänniskor få del av den djupa sanningen att Gudomen, den Högste, alltets Skapare finns i vår omedelbara närhet.

Han skall inte sökas i ett ouppnåeligt fjärran, utan vi skall vända oss till det näraliggande och där söka Hans väsen, så som det uppenbarar sig för var och en som har sinnet öppet det inre örat vänt mot rösten som talar i naturen. Stenen måste slipas för att Gudagestalten skall lysa fram ur den. Och så som människan blir gudalik under lidandet, om hon bär det så som det är sagt henne att göra, så kan den Högste uppenbara sitt väsen i varje ting som slipat bort sina kantigheter. Därur framträder Guds egen gestalt.

Alla söker Honom även om de förnekar det, ty längtan gäller för alla ett högre och bättre liv. De vet inte vad de söker, de flesta av vår tids människor, men i jäktet efter förhöjd standard ligger en förvrängd strävan, som efter en helomvändning kunde leda rätt och ge klarhet. Jämvikten rubbas när de materiella kraven måste tillfredsställas till övermått, iveren att nå det eftersökta hindrar sanningen att lysa igenom. Bilden blir oklar så som en illa framställd filmbild, suddigheten må utjämnas, och det sker medels omtänksam behandling av vederbörandes intresseinriktning.

Ungdomen av idag är intresserad av tekniska ting, där ägnar de sig åt detaljer i utformningen av ett projekt, där tål de inte slarv eller försumlighet. Det tekniska är lägre plans avbild av en högre skaparkrafts verksamhet. Så som den unge mannen ägnar sig åt detaljer i sitt laborerande, så kommer han en dag att med samma iver härleda reglerna för ett större skeende, finna lagen bakom verket. Det kommer att fascinera honom, och redan i dag vore han gripen av samma strävan blott han visste något om dess värde. Han känner inte bakgrunden, vet ingenting om det som vilar över dem som leder vår utveckling. Han ger sin egen bild åt det överjordiska arbetsfältet, men besinnar inte att allt det han själv utför är produkten av tankearbete utgåendet från hans skapande hjärna. Han är skaparen, utan hans insats skulle maskinen han sysslar med vara ett orörligt, livlöst ting, han sätter i gång den faktor som skapar livet i hans experiment.

Den dag han förstått att intet av allt han ser omkring sig skulle äga tillvaro, om inte en skapande vilja och en tänkande kraft av högre slag utformade det hela. Han skulle då känna längtan att lära känna denna krafts arbetsmetoder, och kanske skulle någon då finnas till hands som talade om för honom att det låg inom möjligheternas ram att komma i kontakt med detta väsen. Hur skulle han reagera om det sades på ett sådant sätt att han förstod att det var sanning? Skulle han inte lägga bort sitt för stunden så intressanta arbete och börja efterforska var denna tänkande kraft var att finna. Säkert skulle han göra det, och därför att just i våra dagar så mycket framkommit, som öppnat ögonen för den sanningen att detta kan läras, just därför ser vi så många ungdomar strömma till sådana undervisningsanstalter, som öppnar kunnandet om andliga ting för dem. Många av dem försvinner snart, tröttnar på att vänta, eftersom de trott att något under skulle uppen-

bara hemligheterna för dem. Men lika lite som det mekaniska arbetet ger resultat utan möda, lika lite kan vi vinna andlig kunskap utan att sträva efter den. Längtan måste vara vår drivfjäder, att inte tröttna, inte ge upp, det är de krav som ställes på alla sökare. Vi har varit alltför långt nere i den mörka materien för att kunna ta steget upp på en gång. Men just därför att vi haft så mycket mörker omkring oss skall budet ljuda med sin lockande marning att det är här vi kan möta Honom. Han finns i stenen, och där kan vi utläsa skönheten i Hans skapade verk, se kärleken, som återspeglas i varje minsta väsen, som rör sig på jordens yta.

Det beror på oss, jordevarelser, hur vi lyckas finna Hans gestalt. Att den är att skåda, det vet vi, men de flesta vet inte hur Han skall visualiseras. Det sker genom att behandla varje minsta ting och varje levande väsen med kärlek, förnimma skönheten i allt det sinnena mottar från Hans skapade verk. Naturens skönhet njuter vi blott hetsen övervinnes och vi går in för stillhet i bruket av alla ting. Att stanna upp och betrakta världen ur Gudomens egen aspekt - se hur den vuxit fram ur Skaparkraftens längtan att förverkliga den rena idén om skönheten som gåva åt mänskligheten. Den gåvan skall brukas i andakt såsom en del av Gudomens högsta väsen.

I glädje har allt blivit till, i glädje skall vi ta emot allt framräckt av Hans hand. Glädje brusar i tonerna från vindens spel i trädens kronor, vi skall ta emot den glädjen och vidareända den till våra medmänniskor. Och vi skall göra det utan att se åt höger eller vänster, utan att tänka på de svårigheter som tornar upp sig kring oss. Om vi lämnar omsorgen om det timliga till den Högste Anden, då kan vi våga ta steget ut mot den glädjefyllda tillvaron i en värld skild från den dagliga. Och när vi återvänder till den tunga vardagen har vi med oss ljuset från vistelsen i en högre tillvaro, och det låga omkring oss griper oss inte. Även om vi måste syssla med dess många detaljer, sker det i visshet att vi blir befriade när vår karma är utjämnad. Ju mera villiga vi är att hejda karmahjulets rullande, dess fortare blir vi befriade från det. Det är viljan som skapar förutsättningen för en sådan frigörelse, kärleken hjälper oss att lyfta vingarna, och förtröstan på att löftet skall uppfyllas håller modet uppe.

Vi vet att vi har haft ett uppdrag under den långa vistelsen på det lägsta av plan, och när detta är fullföljt följer ett upplyftande. Vi är dessa andemakter behjälpliga att lyfta tyngden från jordens själ, den skall befriad kunna höjas till högre nivå. Att det är vi som utför verket, skapar den självtillit vi i förra numret under samma rubrik talat om som förutsättning för ett rätt uppnående av skaparförmågan. När vi fått klart för oss att vår insats varit av nytta, att den kommit All-livet till godo, då följer tilltro till de högre andeväsen, som lett oss på färden. Och den Högste Gudomen, som lever i det lägsta skall mottaga oss i sin Boning, där frid råder, när sinnet stillats. Han möter oss där likaväl som här på jorden.

Ur PETER DEUNOV: MÄSTARENS HÄLSNING TILL LÄRJUNGEN:

Se bakom varje förgänglig form en bild av det eviga.
Din själ skall vara klarhet, ditt förstånd ljus; genomstråla det materiella med ande. Finn Gud inom dig och du kommer att finna Honom överallt omkring dig.

Djup är tingens innehåll, storlek är dess form.

FORNA TIDERS FOLK

TIDIGARE ROTRASER

Från den mänsklighet som började med första rotrasen, i vissa läror kallad den polariska, har strömningen gått genom de olika tidsskedena. På den polariska följde den hyperboreiska. Dessa folk har alla utgått från vad i judarnas böcker kallas Adam. Han får ses som en människoras av ursprungligen andlig art, hans kropp var lös, den fasta materia som utmärker elementet jord i våra dagar hade ännu inte bildats på jorden.

Dessa raser var dubbelkönade, under den sistnämndas tid delades så småningom könen. Självbefruktningskraft övergick till tankekraft. De hade god hörsel, men synen var undermålig. Värmeuppfattades av dem som färger, ty eldens element hade ännu inte framställts ur de kosmiska världarna.

Adam representerar hela människosläktets färd ner i den fasta materien, inte endast en ras utan alla de raser, under vilkas utveckling den hårda materien tog form såväl i den mänskliga kroppen som i övriga jordiska ting. Det står i bibeln skrivet om detta folk att de fick hudar av skinn, det betecknar avslutningen på denna utveckling. Då var de nere i materien på jordutvecklingens fastaste punkt, då hade de glömt sitt ursprung. Det var involutionsens avslutande och övergång till evolution. Den mänskliga utvecklingen skulle vända från okunnighet mot visdom.

Men kunskapens träd fick de ännu inte njuta frukterna av, det var dem strängeligen tillsagt. Det var under den på den hyperboreiska följande lemuriska rotrasens senare skede som Lucifer kom till vår jord och bredde ut sitt välde. Honom fick mänskligheten inte heller följa. Men de åt av frukten från det förbjudna trädet innan de var mogna att rätt uppta kunskapen, och det förvirrade deras begrepp. Och Lucifer blev herre över dem.

Vi går till den tid då Lemuriens kontinent bredde ut sig i nuvarande Stilla Oceanen. Detta land närde ett folk av hög andlig resning, det var tredje rotrasen, den lemuriska. De kände väl till de kosmiska lagarna genom förbindelse med utomjordiska intelligenser, som besökte vår jord från andra planeter. Av dem lärde de många nyttiga ting såsom bruket av krafter, vilka erbjöds åt den, vilken villigt följde deras anvisningar som ägde större visdom och mera vidgad syn på tingen. Av dem fick de lära att använda tankekraften som källa till stora verk. Det var den vita magien, som togs upp och brukades i det godas tjänst.

Det var kunskapen om den mot det lägre materiella riktade lusten som de borde undvika, de jordiska ting som förmörkade anden och kom dem att glömma förbindelsen med högre världar. Men folket lyssnade inte på goda råd.

Ju mer Lucifers grepp om människan tilltog dess mer sänktes hennes vibrationer. Från att ha varit ett andligt väsen blev hon jordbunden. Från att ha levat i Edens lustgård blev hon hänvisad till kamp för tillvaron som sedan aldrig upphört.

Väl förstod de som avhöll sig från besmittelse det öde som förestod världen. Stora omvälvningar stod för dörren, människans oförstånd vid bruket av naturens tillgångar skulle bli hennes undergång. Då planlades byggandet av Keopspyramiden, som skulle vara bilden av människan och hennes förhållande till världen och universum. I geometriska bilder skulle det förgångna och det framtida vävas in för att en dag tolkas av kommande tiders vise män.

Där kom den förmågan till användning som utmärkte eliten bland folket, vilka inhämtat visdom från sina högre stående läromästare från rymden, gåvan att forma ting med tankekraft. Viljekraften var utgångspunkten för detta skapande, det egna Jagets insats var förutsättningen för ett gott resultat. Men det stora flertalet av folket stod kvar på en lägre nivå och deltog i byggandet av detta väldiga minnesmärke enligt av oss mera välkända metoder.

Under visa mäns ledning reste så Keopspyramiden sin väldiga massa mot höjden. Det var under den lemuriska erans sista tid och folket visste att den största katastrofen i deras historia stod för dörren. För den skull hade byggnadsverket kommit till stånd, för att en gång i framtiden sena tiders barn skulle kunna ur de hemliga tecknen utläsa dessa folks historia och ta lärdom av deras misstag.

Keopspyramiden blev ett tidlöshetens byggnadsverk, vars innebörd blir förstådd när tidlöshetens gåta blivit löst av människors barn. Och den gåtan löses när flödet av nu-ögonblick uppfattas som hörande lägre riken till och ersättes med tidens stillastående VARA, utan förlopp, utan ett "före" och ett "efter".

Keopspyramiden är en spegelbild av människosläktet.

I anslutning till ovanstående citeras några ord ur PÅ JAKT EFTER DET OFÖRKLARLIGA; ROBERT CHARROUX, övers. ROLAND ADLERBERTH:

Vetenskapen gör numera så fantastiska framsteg att det sannolikt redan om några sekler blir möjligt för våra efterkommande - förutsatt naturligtvis att civilisationen fortfarande finns kvar då - att företaga resor också i tiden. Redan nu har teoretikerna utvecklat ett tidsbegrepp, som är helt frigjort från de traditionella begreppen "före" och "efter". Det förflutna och framtiden är varseblivningar som bara hör vår synliga, föränderliga värld till, men inte har med den absoluta verkligheten att göra; enligt dessa teorier skulle tiden i själva verket - precis som Gudomen inom de flesta religioner - vara ett evigt nu. Förgångenhet och framtid existerar i ett totalt universum, omöjligt att fatta och varsebli för våra begränsade sinnen, samtidigt och jämsides med varandra, så att förgånget och kommande redan blivit till skapelse i ett evigt nu.

ATT TOLKA SYMBOLENS SPRÅK

Att förstå och tolka symbolens språk är att intuitivt känna den tanke som behärskat bildens skapare, det är att förnimma med ett nytt sinne innebörden i det framställda, det är att ha kunskap utan undervisning, att VARA själva vetandet, att bli till ett med bildens eget Jag-väsen.

Denna form av kunskap skall vi, sena tiders barn, tillägna oss, det sker genom öppenhet för andlig kontakt, genom att säga ja till det nya, rena och ta emot det i ett renat sinne. Varje icke ren tanke eller handling banar väg för låga makters angrepp, därför måste den sökande genomgå ett reningens bad av stora mått. Känslan skall avgöra om renheten är uppnådd, vissheten att viljan är stark avgör frågan.

Så skall vi följa tillbaka i tiden allt som hänt sedan Keopspyramidens mäktiga byggnad uppfördes av visa män och flitiga händer. Och vi skall tolka de många tecknens innebörd, lära oss läsa i de geometriska linjerna livets egen utformning. I siffertalen finner vi svar på alla frågor, där kan vi tyda bilderna, ty livet är matematik. Icke nödvändigtvis måste tolkningen ske på ort och ställe. Mentalt kan förståelse vinnas av den djupa innebörden i deras gärning som ledde arbetet.

DJUREN I MÄNNISKAN

De tekniska färdigheter vi numera behärskar har också i länge sedan förfluten tid stått till vårt förfogande, men under andra förutsättningar och har därför blivit annorlunda utformade. Vår miljö var förr gestaltad på ett annat sätt. Naturrikena stod inte i samma förhållande till oss som de nu gör, djuren var oss närmare, vi hade möjlighet att kontakta dem medels ett system som kan kallas telepati. Gamla sagor som berättar om våra samtal med djuren, är genom generationer kvarlevande minnesbilder från denna tid. Sanna händelser ur livet har övergått att bli fantasieggande fabler.

Under lemuriska tiden var vår kropp av lösare sammansättning och vår eterkropp väl utvecklad, därför var oss välbekant allt det vi kallar esoterisk kunskap, såsom astral- och etersyn. Vi hörde de kosmiska ljuden och var förtrogna med dofter, som hör etervärlden till. Dessa ting, som nu enligt återererinringens lag på nytt uppträder, väcker förvåning, oro och misstänksamhet, dem är det meningen att vi skall göra oss så förtrogna med att de leder oss till större kunskap, istället för att utsättas för våra misstänksamma funderingar över orimligheter som sker med oss.

Naturen vet när vi är färdiga ta emot det nya, den gör inga misstag, eftersom den är befolkad med väsen som i vetande står vida över vad vi föreställer oss. Uppfattningen om naturen som en blint verkande, mekanisk faktor skall vi lägga åt sidan. Bilden av verkligheten blir falsk om vi inte vill följa med och ta del av de nya erfarenheter, som kommer oss till del.

Om vi är villiga se på det oss omgivande på ett nytt sätt, får bilden en annan sammansättning, harmonien framträder. Den oro och ångslan vi ständigt jagas av genom överhopning av uppgifter, ofta självpåtagna, skulle dämpas ned om vi vilade ut i betraktande av naturens lugna rytm i allt den verkställer.

Djurriket som står inför oss som en värld skild från människan genom eoner av långsam utveckling i olika riktningar, är oss ingalunda så avlägsen som vi tror. Vi är grenar av samma träd, och så som alla grenar får liv av saven som suges upp till varje del av trädet, så näres vi alla från samma stam, som är den ursprungliga människan. Vi skall i samvaron med djuren lära oss i dem se våra bröder.

Människan älskar numera att omge sig med djur. Det är hundar och katter och andra fyrfotadjur, det är fåglar och sköldpaddor. Mer än förr samlar hon dem omkring sig, och detta trots att våra dagar är fyllda med brådskande göromål, färder över kontinenter, där djuren utgör en hämmande faktor i rörelsefriheten.

Denna nymodiga vana har en djup innebörd. De högre husdjurens möjlighet att övergå till människoriket måste utnyttjas, eftersom dörren snart stängs för dem. Därför tvingas många att påskynda sina strävanden, människan är dem behjälplig. Den omständigheten att vibrationerna kraftigt ökat över hela vår jord, är en bidragande faktor till deras favör.

Det är inte endast husdjuren som ändrat levnadsvanor, stora förändringar sker inom alla djurarter. Ingen undgår att erfara denna omgestaltning i sin omgivning. Våra nyhetsförmedlare rapporterar ständigt om djur av olika slag som uppträder på sådana orter, där dessa förr aldrig sågs.

Lägre djurarter blir varse förändringarna på de dofter vinden sprider från våra industrier, en del är till nytta för dem, de flesta till skada. Balansen blir rubbad genom utrotning, den naturliga fördelningen mellan artens antal och utvecklingsmöjligheter är störd.

Det arbete detta förorsakar dem som har till uppgift att reglera jämvikten, kan vi inte föreställa oss. Resultatet av deras möda blir ständigt tillintejgjort av våra åtgärder. Detta bringar oss karmisk skuld visavi djuren, som inte befinner sig i samma situation som vi, eftersom de aldrig beblandat sig med luciferkraften.

Vi skall lära oss behandla djuren med kärlek. Om vi nalkas dem utan bössa på axeln, finner vi att vi kan nå dem med vår överlägsna viljekraft. Om vi övar telepatiskt samtal med dem, kommer vi att märka hur lyhörda de är för våra tankeviskningar. Trots att de fruktar människan, som de mestadels möter som fiende, är deras vakenhet för tankeformer alltför starkt utvecklade och deras nyfikenhet för stor för att de skulle avstå från att hörsamma anropet.

Dessa utsända tankevågor är dallringar i etern av subtilaste slag, som ger återklang i ett känsligt sinne och stämmer det i rytmisk samklang med naturens starka, livgivande krafter. Låt oss ta vara på dem och lyssna på dem, de är nära släkt med det innersta i naturens väsen, de står i rapport med all-livet i medveten omedelbarhet.

Vi söker oss ut i naturen med dess djurliv så ofta vi har ledig tid. Denna drift är naturens egen reaktion mot det artificiella i dagens liv. Hon måste återställas till rätt rytm, annars kan överbelastningen bli till permanent rubbning i balansen.

Här har djuren mycket att lära människan. De ger sig inte hän åt något som rubbar deras lugna rytm, av dem har vi att lära den rätta avspänningen. Vi skall lära av djuren och de skall lära av oss. Med ömsesidigt utbyte av kunskaper skall vänskapen upprätthållas och kärlek växa fram till allt liv i tillvaron. Allt här liv, men det vi möter rörlig motsvarighet till vår egen livsform står oss närmast. Så snart de lärt sig förstå att människan är ett väsen som möter dem i sann uppoffrande vänskap, skall de komma oss tillmötes i glädje. Länges nog har de väntat på den dag, då de utan fruktan finge slå sig ned vid våra fötter och känna en samhörighet, som leder till högre utveckling mot riken, som skall öppnas för oss alla i kärlek utan tala.

GRALENS INNEBÖRD

Gralen är den Kalk genom vilken världarnas kraft strömmar, den kosmiska Gudomskraften, utgången ur den eviga treenighetens viljehandling, som är den kosmiska tanken, kärleken och skaparkraften genom vars tanke världarna blir till och framträder ur kaos.

Gralen är kärlekens starka kraft, som strömmar ner i vart öppet sinne och fyller till brädden dens hjärta, som trängtar efter salighet.

Gralen är symbolen för den nya tiden, befrielsens tid, en tid av lösgörande från alla låga makters herravälde, Den är den store befriaren, som i ny gestalt träder fram för att övertygande visa oss var vägen går, för den som vill nå de riken, där salighet bjuds, där nöd ej härskar, där endräkt råder och där människors barn känner kärlekens lag.